

I. čtení: Sk 10,34-38

kázání: L 11,14-28 Luke 11:14 Jednou vyháněl Ježíš zlého ducha z němého člověka. Když ten duch vyšel, němý promluvil. Zástupy se divily. Někteří z nich však řekli: "Démony vyhání ve jménu Belzebula, knížete démonů." Jiní ho chtěli podrobit zkoušce; žádali od něho znamení z nebe. Protože znal jejich myšlenky, řekl jim: "Každé království vnitřně rozdělené pustne a dům za domem padá. Je-li i satan v sobě rozdvojen, jak bude moci obstát jeho království? Říkáte přece, že vyháním démony ve jménu Belzebula. Jestliže já vyháním démony ve jménu Belzebula, ve jménu koho je vyhánějí vaši žáci? Proto budou oni vašimi soudci. Jestliže však vyháním démony prstem Božím, pak už vás zastihlo Boží království. Střeží-li silný muž v plné zbroji svůj palác, jeho majetek je v bezpečí. Napadne-li ho však někdo silnější a přemůže ho, vezme mu všechnu jeho zbroj, na kterou spoléhal, a kořist rozdělí. Kdo není se mnou, je proti mně; kdo se mnou neshromažďuje, rozptyluje. Když nečistý duch vyjde z člověka, bloudí po pustých místech a hledá odpočínutí, ale když je nenalezne, řekne: 'Vrátím se do svého domu, odkud jsem vyšel.' Přijde a nalezne jej vyčištěný a uklizený. Tu jde a přivede sedm jiných duchů, horších než je sám, vejdou a bydlí tam; a konce toho člověka jsou horší než začátky." Když toto mluvil, zvolala jedna žena ze zástupu: "Blaze tě, která tě zrodila a odkojila!" Ale on řekl: "Blaze těm, kteří slyší slovo Boží a zachovávají je."

Teda, to bylo ale čtení. To byl příběh. I pro mě, který jej znám, je to, přiznávám, trochu složitě. Těch zvrátů a odboček a informací. V jednu chvíli se mluví o uzdravení němého člověka, pak o vymítání zlého ducha, pak dokonce o jakémsi belzebulovi, knížeti démonů. A pak ještě o rvačkách mezi démony a Bohem. A nakonec tam nějaká žena blahoslaví Ježíšovu matku Marii, teda konkrétně blahoslaví její dělohu a prsa, pokud bychom měli být věrni řeckému originálu. Myslím si, že je to dobrý příběh, který rozhodně vede k přemýšlení. Doufám ale, že nejen k přemýšlení. Doufám, že i tento příběh z Ježíšova života může a chce promluvit do životů našich. Ono totiž to všechno, ti zlí duchové a knížata démonů a rvačky a Mariina prsa vedou k něčemu, co se dotýká i nás na začátku tohotohle 21. století.

Vezměme to ale popořadě. Přece jenom jsou to dost zvláštní věci ti démoni a pochybuji, že někoho z vás nezajímají. A i když nejsem odborník v této oblasti, něco jsem si přece jenom přečetl a prostudoval. A vás to určitě potěší, když budete zas o něco vzdělanější.

Na začátku toho všeho Ježíš vyžene zlého ducha z němého člověka a ten člověk promluví. Nepřeskakujme rovnou k tomu duchu, aby nám neuniklo, co že to vlastně Ježíš udělal. Vrátil člověku dar řeči. Tím mu vlastně v tehdejších poměrech vrátil i plné lidství, k němuž patří možnost mluvit. S lidmi i s Bohem. Kdybychom měli všechno ostatní z toho dnešního příběhu zapomenout, tak tohle prosím ne. To, že dal Bůh člověku dar mluvit, to je zázrak, který si možná ještě málo uvědomujeme. Možná s ním až příliš automaticky počítáme a tak slova, i naše vlastní slova ztrácí tu důležitost a váhu, kterou mají mít.

No ale pak už se rozjíždí to o těch démonech. O belzebulovi. Židé v Ježíšově době pokládali belzebula za jednoho z dábelkých knížat. Slovo Belzebul se překládá různě: Pán země, nebo Pán podsvětí, také Pán much nebo Muší Baal, což zřejmě bylo potupné označení. Mělo v něm zaznívat, že ten nejmocnější, koho se ostatní bojí, ten Baal, je vlastně v porovnání s Hospodinem jenom vládce much. Na nic jiného nemá. Ať si ho mouchy zežerou. I když dodnes se v Egyptě věří, že mouchy jsou ochranou před uhranutím – tedy před démonskými vlivy. Belzebul byl ale bezpochyby v tehdejších lidových představách původce všeho zla a nečistoty. Ježíš jej ztotožňuje se samotným satanem. A Ježíš sám s těmito představami pracuje. Neříká, že jsou to blbosti, pohádky pro svíčkové báby a pro strašení dětí. Věřil Ježíš na nějakého Belzebula? Myslím, že ne. Ale sám takovéhle představy nezatracoval. Proč? Protože ony to nejsou jenom představy. Je to způsob, jak vyjádřit něco hluboce pravdivého o tomto světě a o nás. Tyto představy vystihují pravdivě hlubší skutečnost, než je skutečnost přírody nebo dějin, kterou můžeme postřehnout smysly. Je kolem nás a v nás něco, co nejde změřit a zvážit co nejde biologicky, geneticky, psychologicky nebo sociologicky postihnout. Ony síly zla a démoni totiž opravdu existují. Jsou skutečné a skutečně na nás působí a ničí lidské životy. A jsou nemoci, na které nezabere paralen ani antibiotika. Jsou nemoci a zakletí, ze kterých můžeme být pouze vysvobozeni, ne vyléčení. Říkáme jim třeba nenávisť nebo závist. Taky závislost a strach, nedůvěra a neodpuštění. Tohle všechno jsou možná o

dost zhoubnější a nakažlivější nemoci než rakovina nebo aids. A popisovat tyhle věci slovy démoni a peklo je myslím na místě.

Doprostřed těchto sil zla přichází Ježíš se svým královstvím a poráží všechny demony a belzebuby a satany a ďábly. A způsobuje, že člověk najednou dokáže svobodně a otevřeně mluvit. Mluvit sám o sobě, s druhými. Mluvit s někým, znamená také podívat se mu do očí, být mu roven. Přijmout sebe i toho druhého. Ježíš také způsobuje, že můžeme přijít před samotného Boha a mluvit s ním. Nebýt už zakletí ve svých vlastních vinách a křivdách, ale stát se plně lidmi. Na světě už není žádné peklo, na které by Kristus nestačil.

Když se pak přesto najde někdo, kdo by chtěl Ježíše znemožnit, a začne plácát něco o spolčení Ježíše s ďáblem, je vykázán do patřičných míst. Vždyť uzdravit člověka, umožnit mu plně žít a prožívat, to je Boží. Vždyť to je přece Boží záměr pro tento svět. A jestli tohle někdo činí, pak činí Boží vůli. A je pak jedno, zda je to křesťan, muslim, žid nebo ateista. Pokud někdo opravdu pomáhá uzdravení člověka, pak je ten někdo na Boží cestě. Jak takového člověka ale poznat? Jak si ho nespést s šarlatánem a mastičkářem, kterých je okolo spousta a kteří na hluboké rány dávají jen laciné, byť líbivé náplasti? Často stačí jednoduchá věc. Zjistit si, kolik peněz za takové léčení ten někdo bere. Ježíš to dělal zadarmo. Ještě jedno porovnání s Ježíšem nám může pomoci. On totiž byl ochoten pro to naše uzdravení sám trpět.

Tak to je Ježíš. Ten, který má moc uzdravovat a osvobozovat. Tuhle jeho moc snad alespoň někdy zažíváme nebo jsme zažili. Kdyby ne, kdyby nám to nic neříkalo, asi bychom dneska ráno nevstávali a nešli sem. A co nám tedy říká ten dnešní příběh o nás? Jaká je role nás, kteří jsme ho poznali, kteří jsme s ním už něco zažili? Máme taky chodit světem a uzdravovat a vymítat? Jestli to umíte, tak asi ano. Jestli umíte uzdravit hluchoněmého nebo chromého, chvála Bohu. Já to neumím. Proč? O tom možná zase někdy jindy. I když ale tyhle zvláštní Ježíšovi schopnosti nebo dary nemáme, přece jsme k něčemu vyzýváni. Ježíš říká: Kdo není se mnou, je proti mně; a kdo se mnou neshromažďuje, rozptyluje. Vůči Kristu a jeho království není možno být neutrální. Buď jsi s ním, nebo proti němu. Jiné možnosti není. Nelze být s Kristem v kostele, a sloužit knížeti nepravosti v tomto světě. Buď s ním jsi celým svým srdcem, nebo stojíš proti němu. Poloviční oddanost je zradou. I když neumíš uzdravovat a vymítat demony, přece můžeš svoje síly napnout určitým směrem. Dát je do služeb buď Božímu království, nebo silám zla. Buď životu, nebo smrti. Jak? Jednoduše. A vlastně dost nenábožensky. Když se na konci toho dnešního příběhu ozvala jakási žena z davu, která chtěla svoje rozhodnutí pro Boží království vyjádřit náboženskou úctou k Ježíši i jeho matce, Ježíš ji dost usadil. Ta žena zvolala: Blaze té, která tě zrodila a odkojila. A Ježíš řekl: Spíše jsou blahoslavení ti, kteří slyší Boží slovo a zachovávají je. Pro Boží království není potřeba stavět chrámy, kostely a památníky. Není potřeba blahoslavít Ježíše nebo jeho matku. Stačí uslyšet Boží slovo a chovat se podle toho. Amen